

Maria Kuutti

**KOHTI
MAALIA,
IIDA!**

ONNENPOTKU 3

Kuvittanut Elina Jasu

Karisto
Helsinki

Kiitos Taiteen edistämiskeskukselle ja
Otavan Kirjasäätiölle työni tukemisesta!
– MK

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto
/ Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
Kuvitus © Elina Jasu
ISBN 978-951-1-46927-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

YKSI

Oli ensimmäiset harjoitukset Helsingin talvi-turnausreissun jälkeen. Olimme muistelleet tyttöjen kanssa, mitä kaikkea peleissä tapahtui ja keitä kuuluisia jalkapalloilijoita ehdimme nähdä. Olimme edelleen niin innoissamme matkasta, että oli vaikea kuunnella valmentajaamme Marjoa. Hän kertoi juuri kevään tavoitteista: treenaisimme erikoistilanteita, sillä monet maalit syntyivät niistä.

Marjo lopetti selostuksen ja sanoi, että tänään kisaisimme siitä, kumpi joukkue saisi enemmän kulmapotkumaaleja. Olin heti valmiina. Muistin nähneeni televisiossa, miten puolustaja teki kulmapotkusta hienon puskumaalin. Olin varma, että meidän joukkue voittaisi ja minä tekisin monta maalia.

Mutta miksi mikään ei ollut kentällä niin helppoa kuin televisiossa? Onnistuin antamaan vain yhden kulmapotkun, joka johti maaliin.

– Ei se mitään. Harjoitus tekee mestarin, Marjo lohdutti.

Harkkojen loppuajan saimme taas pelata. Joukkueemme olivat hyvin tasaväkisiä ja maali-paikat kortilla, mutta ihan viime minuuteilla Kanerva pääsi antamaan kulmapotkun minulle. Valitettavasti sutaisin ohi pallosta. Onneksi Saara ehti taakseni ja laukoi pallon maalin alanurkkaan. Silloin Marjo vihelsi pilliin harkkojen loppumisen merkiksi. Aika meni liian nopeasti, kun oli kivaa!

Kun suuntasimme kohti pukuhuonetta, kehaisin Saaran nopeutta äskeisessä pelissä.

– Pelasin kerrankin tilanteen loppuun, Saara virnisti.

KAKSI

Harkkojen jälkeen pukuhuoneessa kaikui iloinen puheensorina. Mutta kaikki hiljenivät heti, kun Marjo-valmentajamme taputti käsiään.

– Viime syksynä oli puhetta, että alkaisimme pelata sarjaa.

– Jes, kuiskasin Rozalialle.

– Oletteko te edelleen halukkaita?

– Totta kai, huusin.

Marjo vilkaisi minua, hymyili ja jatkoi:

– Meillä olisi kauden aikana parikymmentä peliä, joista puolet olisi vierasotteluita. Tekisimme nykyistä enemmän talkootöitä. Myös vanhempien pitäisi sitoutua tähän, sillä kausimaksut nousisivat ja kotipeleihin tarvittaisiin järjestelyapua. Voin laittaa tästä vielä infoa joukkueen viestiketjuun.

Osa joukkueestamme hihkui ilosta. Mutta osan kasvoista näki, etteivät he olleet yhtä innoissaan kuin minä. Kanerva näytti erityisen nyreältä.

– Päätös sarjaan osallistumisesta on tehtävä maaliskuun loppuun mennessä. Ensimmäiset pelit pelataan toukokuun alussa, Marjo kertoi.

Kunpa vain alkaisimme pelata sarjaa! Mikään ei olisi hauskempaa kuin pelata jalkapalloa vielä enemmän kuin nyt.

Näin jo sieluni silmin, miten ratkoisin sarjan viimeisen ottelun: Vastustajan joukkue ympäröisi minut, eikä kukaan uskoisi, että pystyisin raivaamaan tieni maalille. Mutta minä liikkuisinkin lähemmäs vastustajia ja siirtäisin pallon yhdellä oikean jalan kosketuksella eteenpäin. Sitten rullaisin oikealla jalalla pallon vasemman kantapäähän päälle ja vippaisin pallon selän takaa kaaressa ylitseni. Kun kaikkien katseet olisivat nautiintuneet ilmassa leijuvaan palloon, minä irtautuisin vastustajista ja laukoisin kohti maalia.

– Miten komea rainbow flick! kaikki ihastelisivat.

– Ai mikä? Rozalia kysyi.

Olin varmaan höpissyt taas ääneen. Pudistin Rozalialle päätäni ja yritin palata tähän hetkeen.

– Voiko harkoissa jatkaa, vaikei haluaisikaan pelata sarjaa? Kanerva kysyi.

En ymmärtänyt, mikä Kanervaa vaivasi. Kanervahan oli tosi hyvä pelaaja! Kai hänkin nyt olisi innoissaan sarjasta.

– Olisi parempi, jos pääsisimme yksimielisyyteen, Marjo vastasi. – Teitä ei ole kuitenkaan niin paljon, että saisimme joukkuetta kasaan pelejä varten, jos kaikki eivät osallistu sarjaan.

Kanerva huokaisi kuuluvasti.

– Miten pitkiä ne pelireissut sitten olisivat? Saara kysyi.

– Pelimatkat saattavat olla aika pitkiä, koska tyttöjoukkueita ei ole ihan joka paikkakunnalla, Marjo sanoi. – Matkat nostavat tietysti myös kuluja.

– Äiti ja isä eivät varmasti suostu maksamaan enää yhtään ylimääräistä, Juulia tuskaili.

– Mutta mehän voimme myydä vaikka harjoja, ehdotin, sillä tiesin, että paikallinen ringettejoukkue oli kerännyt sillä tavalla rahaa pelimatkoihinsa.

– Totta, Marjo sanoi ja hymyili. – Ja onhan sarjan pelaamisessa kiistatta hyvät puolensa. Kehittyisitte takuulla huimasti, kun pelejä olisi säännöllisesti.

Kaikki alkoivat taas pölistä yhteen ääneen. Marjo taputti uudestaan käsiään.

– Jutelkaa kotiväen kanssa ja palataan asiaan ensi harkoissa.

Kun astuin Kanervan kanssa pukuhuoneen ovesta käytävälle, olin törmätä Leeviin. Leevi oli luokkakaverini, ja kävimme aina välillä juoksemassa yhdessä.

Kerroin heti ilouutisen:

- Me alamme ehkä pelata sarjaa!
- Jes! Hienoa! Leevi riemuitsi ja löi läpyt ennen kuin kiirehti poikien jalkapallojoukkueen treeneihin.

Kanerva vilkaisi minua ja tuhahti:

- Eihän se ole vielä varmaa.

KOLME

– Miksi sinun puhelimesi ruutu vilkkuu koko ajan? kysyin ja osoitin Eemelin kännykkää, joka oli sohvan käsinojalla.

– Äh, Eemeli sanoi ja käänsi ruudun alaspäin.

Keskityin taas Minecrafttiin. Television ylälaudassa näkyi, miten Eemeli latoi blokkeja rakentamaansa kotiin.

– Ai niin, me alamme pelata sarjaa, riemuitsin veljelleni samalla, kun rakensin aitausta lehmilleni.

– Ai alatte pelata? Eemeli toisti virnuillen.

– Niin, vastasin vähän epävarmemmin.

Eemeli naurahti. Veljelläni oli taito saada minut ärtymään hyvin pienillä jutuilla.

– Mitä nyt taas?

Eemeli kohautti harteitaan ja keskittyi valitsemaan sopivaa lyhtyä ulkoseinään.

– No, sano nyt!

– Mietin vain, että kaikki eivät välttämättä halua